

● Tothom diu la se(l)va

Mai m'hauria imaginat tanta gent enamorada de les paraules. Les col·leccionen, les defensen com si fossin territori. Les utilitzen per explicar, convèncer, corregir, fins i tot ferir (aquesta última, en tendència alarmant). Mai no havia vist tantes opinions per metre quadrat, tantes certeses a granel. Cada persona sembla una emissora en directe, encara que sigui sense oients.

I si demà tots decidíssim no donar la nostra opinió durant un mes sencer? Un pacte universal de silenci extrem. Les xarxes s'omplirien del famós “no sé” i d'un reconfortant “potser sí”. Seria una època daurada per al dubte, una primavera eterna per a l'escolta. Potser fins i tot algú començaria a pensar. El “jo tinc la raó” s'ha convertit en un punt més d'inseguretat que caldria regular.

Segurament, passat el mes, el silenci seria totalment diferent: menys tibant, més habitable.

Els debats tornarien, —clar—, disfressats de novetats, però alguns ja no hi tindrien tanta pressa per dir-hi la seva, perquè haurien descobert que dubtar també és guanyar